

БРАТЯ ГРИМ
БЕЛОСНЕЖКА И
ЧЕРВЕНОРОЗКА

Превод от немски: Асен Разцветников, 1959

chitanka.info

Една бедна вдовица живеела, самотно в малка къщурка, а пред къщурката имало градинка, в която растели две розови храстчета: на едното цъфтели бели, а на другото — червени рози. Вдовицата имала две деца, които приличали на двете розови храстчета и едното се наричало Белоснежка, а другото Червенорозка. Те били такива кротки и добри, такива работни и неуморни, каквито не е имало никога на света; само че Белоснежка била по-тиха и по-нежна от Червенорозка.

Червенорозка повече обичала да припка по полята и ливадите, да бере цветя и лови птички, а Белоснежка седяла вкъщи при майка си, помагала ѝ в къщната работа или пък ѝ четяла, когато нямали какво да вършат. Двете деца тъй много се обичали, че винаги когато излизали заедно, се хващали за ръка. А когато Белоснежка кажела:

— Ние няма да се разделим.

Червенорозка отговаряла:

— Докато сме живи — никога!

А майката добавяла:

— Каквото има едната, трябва да го дели с другата.

Често припкали те самички из гората и берели червени ягоди, а горските животни не им причинявали зло; напротив, те доверчиво се приближавали: зайчето ядяло зелени листа от ръцете им, сърната пасяла до тях, еленът подскачал весело край тях, а птичките си стояли на клоните и им пели най-хубавите си песни. Никаква беда не ги сполетявала: когато закъснявали в гората и нощта ги заварвала там, те си лягали една до друга на мъха и спели, додето настанела сутринта, а майка им знаела това и не се тревожела за тях.

Белоснежка и Червенорозка държели тъй чисто майчината си къщица, че било драго човеку да надникне в нея. Лете Червенорозка се грижела за къщата и всяка сутрин, преди да се събуди майка им, тя й слагала до леглото китка цветя; в китката имало по една роза от всяко храстче. Зиме Белоснежка кладяла огъня и закачала котела на веригата: котелът бил от мед, но лъщял като злато — тъй хубаво бил изтрит. Вечер, когато завалявало сняг, майката казвала:

— Белоснежке, иди зарези вратата.

А след това сядали край огнището, майката туряла очилата си и четяла гласно от една голяма книга, а двете момичета седели край нея,

слушали и предели; до тях на земята лежало козле, а на една люлчица зад тях стояло едно бяло гълъбче с глава под крилото.

Една вечер, както си седели така, някой похлопал на вратата, като че искал да го пуснат вътре. Майката рекла:

— Тичай отвори, Белоснежке, трябва да е някой пътник, който дири подслон.

Белоснежка отишла и махнала резето, като мислела, че ще е някой бедняк; ала не било човек, ами една мечка, която подала голямата си черна глава през вратата. Белоснежка изпищяла и отскочила назад: козлето изблеяло, гълъбчето хвъркнало, а Червенорозка се скрила зад майчиното си легло. Ала мечката проговорила и рекла:

— Не се плашете, няма да ви сторя зло: аз съм съвсем премръзнала и искам само да се постопя малко при вас.

— Клета мечко — рекла майката, — легни до огъня, гледай само да не си подпалиш кожата.

След това тя извикала:

— Белоснежке, Червенорозке, излезте, мечката не ще ви стори нищо, тя не мисли зло.

Тогава двете сестрички се приближили полека-лека, дошли при мечката и козленцето и гълъбчето и вече не се страхували от нея.

Мечката рекла:

— Деца, отърсете ми малко кожата от снега.

Те донесли метлата и изчистили кожата на мечката, а тя се изтегнала доволна край огнището и весело замъркала. Скоро те съвсем свикнали и взели да си играят с тромавата гостенка: дърпали ѝ козината, слагали крачката си на гърба ѝ, търкаляли я насам-натам или пък вземали една лескова пръчка и уж я биели, а когато тя ревяла, те се смеели. На мечката било драго, та търпяла; само когато попрекалявали, викала: Белоснежке, Белоснежке, стига смях и стига вик, тук е твоят годеник!

Когато дошло време за сън и децата си легнали, майката рекла на мечката:

— Ти можеш да си лежиш тук до огнището; тъй ще бъдеш запазена от студа и злия вятър.

Щом се зазорило, двете деца пуснали мечката и тя зацапала по снега и отишла в гората. От този ден мечката идеела всяка вечер в определения час, лягала си до огнището и оставяла децата да играят с

нея,
колко
то си
щат.
А те
тъй
свик
нали
с нея,
че
врата
та не
зарез
явал
и,
докат
о не
дойд
ела
рунт
авата
госте
нка.

Дошла пролетта и всичко навън се раззеленило. Една заран мечката рекла на Белоснежка:

— Сега вече трябва да си отида и цяло лято не бива да се връщам.

— Къде ще идеш, мила мецано? — рекла Белоснежка.

— Трябва да ида в гората, за да пазя съкровищата си от злите джуджета: зиме, когато земята здраво замръзне, те не могат да си

проб
ият
път и
стоят
по
нево
ля
под

земята, ала сега, когато слънцето стопля и размеква пръстта, те изскачат, тършуват и крадат; онова, което влезе веднъж в ръцете им и в пещерите им, мъчно излиза вече на бял свят.

Белоснежка много се натъжила от раздялата. Когато отворила вратата и мечката рекла да излезе, рунтавата ѝ кожа се закачила за

куката, забелило се едно парченце и на Белоснежка ѝ се сторило като че злато проблеснало изпод козината: но не била уверена в това. Мечката припнала бързо и скоро изчезнала между дърветата.

Наскоро майката изпратила децата да съберат съчки в гората. Там те видели едно голямо дърво, повалено на земята, а край него скачало насам-натам из тревата някакво животинче, но не могли веднага да разберат какво е то. Като приближили, съзрели едно джудже със старческо, набръчкано лице и белоснежна брада, дълга цял лакът. Краят на брадата бил заклещен в една цепнатина на дървото и дребосъчето скачало назад-напред като вързано кученце и не знаело как да си помогне. То опулило към момичетата своите зачервени очи и им викнало:

— Какво стоите! Не можете ли да дойдете да ми помогнете?

— Как си навлече тая беда, малко човече? — попитала Червенорозка.

— Глупава любопитна патка! — отговорило джуджето. — Искях да си нацепя тънки дърва за готварницата: дебелите дърва веднага прегарят гозбицата ми. По малко готвим ние. Не лапаме много като вас, прости и лакоми хора! Аз бях вече сполучил да втъкна клина, ала проклетото дърво е много гладко, та го изхвърли веднага навън и цепнатината се затвори тъй бързо, че не сварих да измъкна хубавата си бяла брада. Ето я сега заклещена и аз не мога да си отида. А глупавите муцуни се смеят! Ух, че сте противни!

Децата положили големи усилия, ала не могли да издърпат брадата — тя била много здраво приклучена.

— Ще отърча да повикам хора — рекла Червенорозка.

— Въртоглави шилета — изпъхтяло джуджето, — кому са притрябвали тук хора, много сте ми и вие двете; не можете ли да намислите нещо по-умно?

— Потърпи малко, намерих лек — рекла Белоснежка, па извадила от джоба си ножиците и отрязала края на брадата.

Щом се усетило свободно, джуджето докопало един чувал, който бил мушнат между корените на дървото и бил пълен със злато, и го измъкнало навън, като си мърморело:

— Простачки такива: да отрежат края на чудесната ми брада! Кукувица да ви изпие ума!

Като
рекло това,
джуджето
метнало
чувала на
гърба си и
тръгнало,
без дори да
погледне
децата!

Мин
ало време
и
Белоснежк
а и
Червеноро
зка рекли
да си
наловят
една
паница
риба. Като
приблизил
и до
потока, те
видели, че
някакъв
голям
скакалец
подскача

около водата, сякаш се кани да се хвърли в нея. Те дотърчали при него и познали джуджето.

— Къде така — попитала Червенорозка, — да не мислиш да се хвърляш във водата?

— Не съм толкова глупаво — извикало джуджето, — не виждате ли, че проклетата риба иска да ме намъкне вътре?

Дребосъчето било седнало и ловяло риба, и за злощастие вятърът заплел брадата му с връвта на въдицата. Миг след това една голяма риба се окачила на въдицата, ала слабото човече нямало сили да я изтегли: рибата почнала да го тегли към себе си. Наистина то се хващало за всяка тръстика и всяко стръкче, ала това не му помагало много — то било принудено да следва движенията на рибата и всеки миг го грозяла опасността да цопне във водата. Момичетата дошли тъкмо навреме; те го хванали и се помъчили да освободят брадата му от връвта, ала напразно: брадата и връвта се били яко заплели. Нямало друг изход, освен да извадят ножичката и да отрежат брадата, при което пак била пожертвувана една малка част от нея. Като видяло това, джуджето се развикало:

— На какво прилича това, жаби недни, да ми посрамите лицето! Не стига, дете ми подрязахте брадата отдолу, ами сега й окастрихте и най-хубавата част; не мога вече да се покажа пред моите братя!

След това то взело една торба с бисери, която лежала в тръстиките, и без да каже дума повече, помъкнало я и изчезнало зад един камък.

Случило се, че наскоро майката изпратила двете момичета в града да купят конци, игли, шнурчета и панделки. Пътят им минавал през една поляна, осеяна с големи камъни. Там те съзрели една голяма птица, която се виела по небето, после почнала да кръжи бавно над тях, да се спуща все по-ниско, докато най-сетне кацнала до един камък наблизко. Веднага се раздал пронизителен жален писък. Те отърчали при камъка и видели с ужас, че орелът е сграбчил стария им познайник джуджето и иска да го отнесе. Състрадателните деца веднага хванали здраво човечето и дълго се дърпали с орела по поляната, додето най-сетне той оставил плячката си. Щом се съвзело от първата уплаха, джуджето се развикало със своя креслив глас:

— Не можеше ли да ме пипате по-предпазливо? Тъй ми раздърпахте тънката дрешка, че сега цялата е раздрана. Ах, вие непохватни и груби хора!

След това то взело една торба с безценни камъни и се вмъкнало в пещерата си под скалата. Момичетата били вече привикнали на неговата неблагодарност. Те продължили пътя си и си свършили работата в града. На връщане пак минали през поляната и изненадали джуджето, което било изсипало торбата си с безценните камъни на едно

чистичко място, като мислело, че никой не ще дойде там толкова късно. Вечерното слънце огрявало бляскавите камъни и те трептели и светели с всички цветове тъй хубаво, че децата се спрели и се загледали в тях.

— Какво стоите там със зяпнали муцуни! — креснало джуджето и от гняв сивопепелявото му лице почервенияло като морков. То щяло да продължи ругатните си, ала в тоя миг се чул силен рев и от гората изскочила една черна мечка. Джуджето се уплашило и хукнало, ала преди да стигне до своята дупка, мечката била вече до него. Тогава то извикало ужасено:

— Мила мецо, пощади ме, ще ти дам всичките си съкровища — ето виж хубавите безценни камъни, които лежат тук! Подари ми живота, какво ще разбереш от мене, мъничко мършаво човече? Няма и да ме усетиш между зъбите си. Дръж там тия две безобразни момичета. Те са крехки, тлъсти като яребици — тях изяж!

Мечката и не слушала думите му, ами цапнала злобното същество с лапа и то не се помръднало вече. Момичетата били ударили на бяг, ала мечката викнала след тях:

— Белоснежке, Червенорозке, не се бойте, чакайте, ще дойда с вас.

Тогава те познали гласа ѝ и се спрели, а когато мечката дошла при тях, мечешката ѝ кожа изведнъж паднала и пред тях застанал един хубав момък, облечен целият в злато.

— Аз съм царски син — рекъл той — и бях омагьосан от злобното джудже, което ми открадна съкровищата: трябваше да се скитам като див звяр из гората. Сега то си получи заслуженото наказание и с неговата смърт аз съм избавен.

Белоснежка се омъжила за царския син, а Червенорозка за брат му. Те си разделили големите съкровища, които джуджето било натрупало в пещерата си. Старата им майка живяла още дълги години спокойно и честито при своите деца. Тя взела със себе си двете розови храстчета, посадила ги под прозореца си и всяка година те цъфтели с чудно хубави бели и червени рози.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.